

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Δουλεύοντας για την ασφάλεια σας, Έκλαμπρότατε! Βιάστηκαν ν' απαντήσουν κι' οι δυο μαζί.

— Πώς σας συνέβη αυτό; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο Καρδινάλιος.

— Διηγήσου τα, Κορινιάν! Είπε ο Ρασκάς που φοβόταν μήπως ο καλόγερος τόν ξεγελάσει και δέν μιλήση όπως είχαν συμφωνήσει. Ξέρεις πώς εγώ σε θεωρώ άνωτέρό μου στη ρητορική!

— Έστω! απάντησε ο Κορινιάν. Άν ο Έκλαμπρότατος τό επιτρέψει...

Ο Έκλαμπρότατος κούνησε καταφατικά τό κεφάλι του, κι' ο Κορινιάν άρχισε νά διηγήται:

— Έκλαμπρότατε!.. Έπί δυό μέρες παραμόνευα τό καηλειό όπου άλλοτε είχα δει τόν Μονταριόλ, τό φίλο του Τραγκαβέλ... Την τελευταία βραδιά, είδα φώς στό δεύτερο πάτωμα, όπου εντε τά ιδιαίτερα δωμάτια του καηλειού... Θέλησα, λοιπόν, νά έξοκρινθώσ ποιολ ήσαν εκεί μέσα... Πήγα από τό πίσω μέρος της αούλης, ανέβηκα σ' ένα βαρέλι, πάτησα στό παράθυρο του Ισογείου, σκαρφάλωσα, στηρίχθηκα στό πρεβάζι του επάνω παραθυριού, όπου ήταν τό φώς, τεντώθηκα, κι' είδα μέσα από τό τζάμι τόν Μονταριόλ!.. Μά τη στιγμή εκείνη, ήρθε κάποιος κι' άνοιξε τό παράθυρο...

— Σάστια τότε... συνέχισε ο Κορινιάν. Έκανα νά κατεβάσω τό κεφάλι μου, γιά νά μή μ' άναγνωρίσουν, και χτύπησα δυνατά στό σαγόνι... Κατόρθωσα όμως νά πήδησω έγκαίρως χάμα και νά ξεφύγω, δίχως νά μ' άντιληφθούν... Έτσι τραυματίσθηκα εγώ!.. Ο Ρασκάς τώρα, θά σάς πη τά δικά του...

Άμέσως ο Ρασκάς άναστήλωθηκε, έτοιμος νά ξεπεράσει στις ψευτιές τόν καλόγερο, άλλ' ο Ρισελιέ τόν σταμάτησε με μιά χειρονομία του:

— Περιμενε μιά στιγμή, Ρασκάς!..

Και γυρίζοντας στον Κορινιάν τόν ρώτησε:

— Ώστε έχασες πάλι τά ίχνη του Μονταριόλ;

Μά ο πονηρός καλόγερος ήθελε ν' άκούση κι' αυτός πρώτα, τί θά έλεγε γι' αυτόν ο Ρασκάς. Και απάντησε λέγοντας:

— Έκλαμπρότατε!.. Δέν θέλω νά επαινέσω εγώ ο ίδιος τόν έαυτό μου... Θά σάς τά πη ο Ρασκάς...

Καλά! είπε ο Καρδινάλιος. Μήταν λοιπόν, Ρασκάς! Σ' άκούω...

— Έκλαμπρότατε! άρχισε νά λέη ο Ρασκάς. Έχω νά σάς αναφέρω λίγα πράγματα, τά όποια όμως εντε πολύ ένδιαφέροντα... Χθές, λοιπόν, τό βράδυ, την ώρα που συνώδευα τόν φίλο μου τόν Κορινιάν στό καηλειό, είδα ξαφνικά νά περνούν μακριά από μιάς, τρείς ευγενείς μ' ένα καλόγερο... Παρατώ τόν Κορινιάν, και τρέχω εούθς ζωπίσω τους...

— Ήταν καπουκίνος ο καλόγερος; ρώτησε ο Ρισελιέ.

Συγχρόνως ο Κορινιάν άνοιξε τ' αυτιά του, περιέργως ν' άκούση πώς θά τά έβγαζε πέρα ο Ρασκάς, με τό μάκρος που έπαιρνε ή ψευτική Ιστορία του.

— Έτσι τουλάχιστον ήταν τυμένος, απάντησε με θαυμαστή άφέλεια ο Ρασκάς... Τους φτάνω λοιπόν, και διακρίνω πώς ο ένας από τους τρείς έκείνους ευγενείς, δέν ήταν άλλος από τη δεσποινίδα ντε Λεσπάρ!.. Φορούσε στολή Ιππότου!..

— Ή Άνναϊς! μουρούρισε, άπορώντας, ο Καρδινάλιος.

— Μάλιστα, Έκλαμπρότατε!.. Δέν έπρεπε λοιπόν νά ξεφύγη ή γυναίκα αυτή!.. Διότι κάνει γιά δέκα επαναστατημένους Ευγενείς!..

— Λέγε, Ρασκάς, λέγει!.. είπε ο Καρδινάλιος, ένθαρρύνοντας τόν ψευτή κατάσκοπο.

— Τελιώνω, Έκλαμπρότατε!.. Δέν θά σάς άπασχολήσω πολύ άκόμα... Μόλις λοιπόν άναγνωρίσα τη δεσποινίδα ντε Λεσπάρ, από την έκπληξή μου και δίχως νά τό θέλω, έμπηξα μιά φωνή... Οι τρείς ευγενείς όμως δέν σταμάτησαν, έξακολούθησαν τόν δρόμο τους... Μά ο καλόγερος, ένας ψηλόςσμος και λιγνός άνδρας, γύρισε ξαφνικά κατά πάνω μου... Δέν τό περίμενα αυτό, και δέν πρόλαβα νά τόν άναγκάσω, συνέχισε ο

Ρασκάς. Με χτύπησε στό κεφάλι με κάτι... Δέν είδα τί πράγμα ήταν... Ζαλόηχα κι' έπεσα χάμα... Συνήλθα όμως γρήγορα και σηκώθηκα εούθς άμέσως... Μά οι τρείς Ιππότες είχαν άπομακρυνθί...

— Μαζό μ' έκείνη; φώναξε διυπόμονα ο Ρισελιέ.

— Δυστυχώς, ναι, Έκλαμπρότατε!.. Άλλά κυνήγησα τόν καλόγερο... Ξέρω πού θά τόν ξαναπιάσω... Δέν θά μού γλυτώση...

Ο Κορινιάν τόν κύτταξε κι' έσφιγγε τίς γροθιές του.

— Και ή θά μάθω πού μένει ή δεσποινίς, ή...

— Όχι, είπε ο Καρδινάλιος, διακόπτοντας την όρμη που ο Ρασκάς είχε πάρει. Αυτό είναι δουλειά του κ. ντε Σαιμπριάκ...

Σείς θ' άσχοληθήτε μόνο με τους άντάρτες του Έτιόλ, τώρα μάλιστα πού ο Κορινιάν βεβαιώνει...

— Έκλαμπρότατε! είπε ο Ρασκάς, ο Κορινιάν βρίσκεται στό ίχνη του Τραγκαβέλ... Άφήστε τον νά τελειώση έκείνο που αυτός άρχισε... Από όλους μπορεί νά ξεφύγη ο Τραγκαβέλ, όχι όμως κι' από τόν Κορινιάν.

— Μάλιστα, Έκλαμπρότατε! τρέσθεσε ο Κορινιάν. Όπως και ο Ρασκάς μόνον μπορεί νά βρη τη δεσποινίδα ντε Λεσπάρ... Έντε φανερό πώς ο κ. ντε Σαιμπριάκ θ' άποτύχη στην άποστολή του.

— Λαμπρά! τούς απάντησε ο Ρισελιέ. Σας άφίνω έλευθέρους. Ένεργηάστε όπως οεις έζέρετε... Θέλω όμως νά ειστε άγαπημένοι σάν άδέλφια... Νά έζέρετε ότι πολύ γρήγορα θά σάς αναθέσω βαριές εούθνες, πού θ' απαιτήσουν από μέρος σας στενή συνεργασία.

— Α! Έκλαμπρότατε!.. Νά βλέπατε με πόση στοργή περιποιήθηκα τό τραύμα του Κορινιάν!

— Α! εγώ; Έκλαμπρότατε!.. Σάν άδέλφους, άλλαζα τούς επιδέσμος στό κεφάλι του Ρασκάς!

Κι' όταν βρέθηκαν μόνον έξω από τό ύπουργό, κό μέγαρο οί δυό αυτοί κατάσκοποι άν τήλλαξαν έναν λυσοσάμενο χαιρετισμό:

— Επιτέλους! φώναξε ο Ρασκάς. Σε ξεφορτώθηκα, παλιοκαλόγερε!.. Χάσου, και νά μή σέ ξαναδοϋν τά μάτια του.

— Νά μην ξαναπαρουσιασθής μπροστά μου, κατάσκοπε! τού απάντησε ο Κορινιάν.

Και πήρε ο καθένας τους τόν δικό τόν δρόμο. Είχαν κατορθώσει με τίς ψευτιές νά κερδίσουν χρόνο, και ν' άπαλλαγί ο ένας από τόν άλλο. Είχαν τώρα έλευθερία δράσεως, και ριχτήκαν με θέρμη στη δουλειά. Ο καθένας είχε την ύπηρεσία την όποια θέλησε: ο Ρασκάς θά κατασκόπευε την Άνναϊδα ντε Λεσπάρ, κι' ο καλόγερος τόν Τραγκαβέλ και τούς φίλους του. Μά και πάλι ή πρώτες τρείς μέρες των πήγαν χαμένες. Ο ένας έπέβλεπε τόν άλλο, και τά μαλώματα ήταν συχνά μεταξύ τους.

— Και τώρα, σκεπτόταν ο Ρασκάς, πρέπει νά δράσω, αλλά με προσοχή... Η άγχώνη ύπάρχει πάντα, κι' ο Καρδινάλιος δέν άστειεύεται!.. Επιδάλλεται νά προλάβω τόν καταραμένο ρασκόφορο... Και δέν θά έκανα άσχημα άν πήγαινα ως την όδο Κουρτώ... Όπως θά είχα άν έκανα επίσης έναν μικρό γύρο από τό παλιό σπίτι του Τραγκαβέλ... Ναι, πρέπει, και θά πάω ως εκεί!

— Λαμπρά! σκεπτόταν κι' ο Κορινιάν. Έβγαλα επιτέλους από πάνω μου τό κολασμένο έκείνο τέρας!.. Θά τά καταφέρω πρώτος, και θά τόν κάνω νά σκάση από τη ζήλεια του... Μέσα σε δυό μέρες ο Τραγκαβέλ θά έχη πιασθή από μένα!.. Μά δέν θά έκανα μάλιστα άσχημα άν πήγαινα ως την όδο Κουρτώ... Κ' έτσι, όπως ήταν άλλωστε φυσικό, έκαναν και οί δυό την ίδια σκέψη και άρχισαν με τό ίδιο πρόγραμμα!

ΤΙ ΑΠΕΓΙΝΕΝ Ο ΤΡΑΓΚΑΒΕΛ

Το ίδιο έκείνο πρωί, στό δωμάτιο του γνωστού μας πανδοχείου, όπου σόχναζαν οί δυό φίλοι, ο Μονταριόλ έπλενε τίς πληγές του Τραγκαβέλ.

Ο Μωλού, πού ήταν κι' αυτός έκεί, τούς έλεγε:

— Έπειτα από τη μάχη την όποια δώσαμε στό Έτιόλ, πρέ-

— Είδα ξαφνικά νά περνοϋν από μπρός μιας τρείς ευγενείς μ' έναν καλόγερο, είπε ο Ρασκάς.

